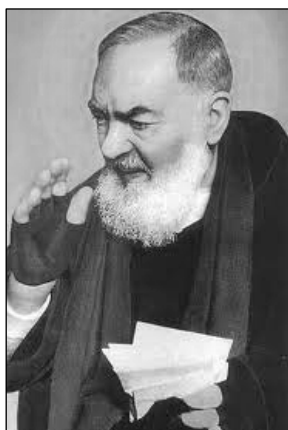

Sv. Pio z Pietrelciny (pokračování)

Největší utrpení pro Pia představovala nemoc. Otec Pio trpěl plicní tuberkulózou, která se v prvních letech jeho kněžského působení vždy záhadně prudce zhoršila, když měl začít žít v některém kapucínském klášteře. Proto ho představení vždy čas od času vyslali do rodné vsi Pietrelciny, kde sloužil mši svatou a zároveň působil jako duchovní vůdce několika věřících, jež mu představení svěřili a s nimiž si dopisoval. Vztahy, které takto navázal, a zvláště přátelství s Raffaelinou Ceraseovou, hrály v jeho životě velmi důležitou roli. Středobodem jeho řeholního života však vždy zůstalo slavení eucharistie.

Východiskem pro pochopení spirituality otce Pia je jednoznačně mše svatá. Při jejím slavení se zcela ztotožňoval s eucharistickou obětí. Tajemství umučení Páně ho nesmírně přitahovalo a jeho nejvroucnějším přáním bylo mít co nejdokonalejší účast na Kristově utrpení a lásce.

Při tomto ztotožnění se s Kristovou obětí býval hluboce dojat a sdílel tělesné útrapy svého Pána. Každý den přicházely do San Giovanni Rotondo tisíce poutníků, aby se účastnily mše svaté, kterou sloužil a která bývala velmi dlouhá, neboť ji provázely přestávky vyplněné modlitbou, adorací či extází. „Všechno, co Ježíš vytrpěl“, napsal v jednom svém dopise, „prožívám nedokonale i já, jak jen je to lidské bytosti možné. A to vše navzdory tomu, že jsem si nic takového nezasloužil, a jen z jeho dobroty“. Tajemství ztotožnění se s ukřižovaným Ježíšem se završilo dne 20. září 1918, sedm století po stigmatizaci Františka z Assisi. V té době už otec Pio žil v San Giovanni Rotondo.

Stigmata mu zajistila proslulost a stoupence, ale i bolest a nikdy nekončící polemiky. Je nutno zdůraznit, že on o nic takového neusiloval; zpočátku se snažil stigmata skrývat a ani později je nikdy nevystavoval na odiv. Něco takového však nebylo možné utajit a zpráva o stigmatizovaném řeholníkovi se rychle šířila a lákala do malé a obtížně přístupné gargánské vesničky davы věřících i zvědavců. V letech, která po stigmatizaci následovala, nemálo lékařů a jiných odborníků pozorovalo a studovalo Piovy rány na ruku, na nohou a v boku, jež se navzdory tomu, že je nikdo neošetřoval, nikdy nezanítily a až do Piovy smrti také nikdy nezacelily. Názory těch, kdo v těchto pěti tržných ranách spatřovali psychosomatický fenomén neurotického původu či následek autosugesce, nemohly obstát. Je dobře známo, že skepticky se o stigmatěch vyslovil vážený kněz otec Agostino Gemelli, který svůj nedůvěřivý postoj k otci Piovi nikdy nezměnil, přestože zblízka stigmata nikdy nezkoumal.

Papež Benedikt XV. dal několikrát najevo, že bratru z Pietrelciny důvěřuje, avšak jeho nástupce papež Pius XI.

důvěřoval spíše otci Gemellimu. O Gemelliho postoj se opírala i skupina nedůvěřivců, v níž byl nejvýznamnější postavou Gagliardi, biskup z Manfredonie. Obvinění, která tato skupina vůči otci Piovi vznášela, donutila Svatý stolec, aby se k celé záležitosti vyslovil. V roce 1922 omezilo Svaté officium působení otce Pia a prohlásilo, že není vůbec jisté, zda jsou jeho rány nadpřirozeného původu.

Otec Pio musel změnit duchovního vůdce a nesměl psát žádné dopisy ani ukazovat stigmata a mluvit o nich. Mše svatě mohl nakonec sloužit jen v soukromí a nesměly trvat déle než třicet minut. Tyto postihy ze strany církevních nadřízených trvaly až do roku 1933, lid je však nikdy nepřijal. Otci Piovi působily bolest, ale nikdy je nekritizoval. Po celý svůj život přijímal od svých představených všechna často si protirečící opatření s naprostou poslušností – a i díky tomu trval jeho kanonizační proces tak krátce. K něčemu podobnému došlo ještě mezi lety 1960-1964, kdy byl podobně postižen kvůli podezřením spojeným s vedením nemocnice, kterou založil, a kvůli tomu, že ho vyhledávalo velké množství zbožných žen. V této době proběhlo v jeho klášteře několik apoštolských vizitací. Větší volnosti se těšil za pontifikátu papeže Pia XII. (1939-1958) a potom od roku 1963, kdy se papežem stal Pavel VI.

Otec Pio byl osobností, vůči níž nikdo nemohl zůstat lhostejný. Ty, kdo se s ním setkali, nejvíce upoutával jeho dar vnitřního vidění. Mnoho lidí, kteří přišli do San Giovanni Rotondo ze zvědavosti nebo s nedůvěrou, tam po zpovědi zažilo obrácení, provázené upřímnou lítostí. Přestože byli zdaleka a otce Pia vůbec neznali, vylíčil jim jejich nejniternější prožitky a přivedl je ke kajícímu. Věřící naplňoval úžasem i Piův dar uzdravovat nemocné. Z mnoha svědectví o uzdravení na jeho přímělu uvedme alespoň jedno. Šlo o šestiletého francouzského chlapce postiženého zánětem mozkových i míšních blan v posledním stadiu. Dne 29. ledna roku 1957 ve 13.30 hodin byl otci Piovi odeslán telegram s žádostí o přímělu. V 16.00 hodin horečka ustoupila. Když druhý den ukázali chlapci obrázek otce Pia, řekl, že ho dobře zná, protože ho den předtím kapucín navštívil. Podobných zpráv o „bilokaci“ otce Pia bylo zaznamenáno mnohem víc. Mezi těmi, kdo tvrdí, že otce Pia, který ze svého kláštera téměř nevycházel, potkali někde úplně jinde, byl i Don Ludvík Orione, jenž s ním rozmlouval ve Svatém Petru v Římě.

Otec Pio měl o svém poslání jasno – mít účast na utrpení ukřižovaného Krista a mírnit bolest svých současníků tím, že je bude přivádět blíž k Bohu. Proto chtěl, aby v San Giovanni Rotondo vznikla vynikající nemocnice, při jejímž vybavení by se nešetřilo na nákladech a kde by se zadarmo léčili ti nejchudší. „Domov pro úlevu v utrpení“ byl otevřen dne 5. května 1956, a i dnes je to vyhlášená klinika, kde se uplatňují ty nejnovější vymořky medicíny.

(za: Svatí na každý den, Karmelitánské nakladatelství 2010)